

ת"פ 49396/01/17 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד ל א

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 49396-01-17 מדינת ישראל נ' א(עציר)
לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עוה"ד אטיאס גנית
המאשימה

נגד
הנאשם
ל א (עציר)
ע"י ב"כ עוה"ד אביטן ועוה"ד זייתונה

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות איומים, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ברכב ללא ביטוח.

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, בתאריך 2.3.16 בבית-משפט השלום לתעבורה בבאר-שבע, נדון הנאשם לפסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך שלוש שנים.

ביום 13.1.17 סמוך לפני השעה 10:25 הגיע הנאשם לבית גרושתו, א צ א (להלן: "המתלוננת") כשהוא נוהג ברכב מסוג "פורד פוקוס" תחת השפעת אלכוהול. במעמד זה איים הנאשם על אם המתלוננת, גב' א' צ, בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שאמר לה "אני מת לאנוס אותך ואני יאנוס אותך" וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

בסמוך לאחר מכן איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה ובגופם של בני משפחתה, בכך ששלח לה מסרונים למכשיר הטלפון הנייד שלה, בהם כתב לה: "קצרי תהליך ותגידי לאבא המזדיין שלך שירים אלי טלפון, הוא לא כל כך ימצא אותי [...] למרות שאני מסתכל עליו כבר שלושה ימים [...] אני יותר אכזרי מאבא שלך...". בנוסף כתב הנאשם שהוא: "הבדואי מהדרום ושהנקמה של הבדואים הולכת בטווח של 70 שנה [...] תעשי טובה לאבא שלך [...] ותזמני לי אותו לפגישה [...] דחוף כי אתם מדברים עם אדם כפייתי ואורו יספר לכם מה התכונה של דאעש". עוד כתב הנאשם: "ושהקרקפת של א' וא' בסיכון [...] את הקרקפת של א' אני אשים אצל אמא שלך [...] קחי בחשבון שמדבר איתך בן אדם שאין לו מה להפסיד...".

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה במסגרת טיעוניה הכתובים לעונש הצביעה על חומרתה של עבירת האיומים והפנתה לערכים המוגנים החוסים תחתה, בכללם הערך של שמירת שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של המאויים. בעבירות של נהיגה ללא פוליסה ובזמן פסילה, פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על שלום הציבור, משתמשי הדרך וביטחונם. חומרת מעשיו של הנאשם מקבלת משנה תוקף כאשר הנאשם מבצע את העבירות כשהוא תחת השפעת אלכוהול ואינו מחזיק ברישיון נהיגה. עוד ציינה המאשימה את הכוחניות, הבריונות והיעדר מעצורים המאפיינים את התנהגותו של הנאשם, בשים לב לתוכן האיומים שהשמיע בפני המתלוננות, בין אם באופן ישיר ובין אם באמצעות מסרונים. לאור כל האמור עתרה המאשימה למתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

בבחינת נסיבותיו האישיות של הנאשם הפנתה המאשימה לעברו הפלילי הכולל הרשעה משנת 2017 בעבירות איומים וחבלה במזיד ברכב, בגינן נדון לשני מאסרים מותנים (מת"פ 41048-06-14) ברי הפעלה בעניינו, וכן הרשעה משנת 2010 בעבירה של אחזקת סם לצריכה עצמית. עוד ולחומרא ציינה המאשימה כי הנאשם לא הביע חרטה, ואינו זכאי להקלה לה זכאים על דרך הכלל נאשמים שמודים בביצוע העבירות, חוסכים זמן שיפוטי וכך גם את שמיעת העדויות בתיק. נוסף לכך, ביקשה המאשימה ליתן משקל לשיקולי הרתעת הרבים מבני ביצוע של עבירות אלימות. לאור כל האמור, עתרה המאשימה לקבע את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם אליו עתרה, לצד הפעלת המאסרים המותנים באופן מצטבר וענישה נלווית.

ב"כ הנאשם מנגד סבור כי גם אם הנאשם ניהל הוכחות אין המדובר בדיון סרק, והדבר לא אמור להחמיר עמו. מדובר בנאשם בן 40 שעברו הפלילי אינו מכביד כלל ועיקר. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה הרי שמדובר באיומים שנעשו תחת השפעת אלכוהול כאשר גם המתלוננת העידה כי אינה פוחדת ממנו. מבלי שיהיה בכך כדי להצדיק את המעשים יש לתת משקל לעדות הנאשם ביחס להשפעה של הגירושין על אורחות חייו לרבות הצורך שלו לנסוע מאות קילומטרים כל פעם על מנת לפגוש את ילדיו. אין המדובר במי שאינו מכבד את החלטות בית המשפט ולא בכדי זה היה נוסע פעמים רבות באוטובוסים וברכבות כחלק מכיבוד הסכם הגירושין בינו לבין גרושתו. בנסיבות אלה ובהצטרף לכל האמור לעיל יש להורות על חפיפתו של המאסר המותנה למאסר שייגזר עליו בגין התיק שבכותרת.

הנאשם מצדו טען כי מצטער על האיומים שהשמיע, הוא מתבייש בהם. גם כעת עומד על כך שלא נהג ברכב, זה ציין כי עברו עליו שלוש שנים קשות וברצונו להיגמל לאחר שישתחרר במסגרת מרכזי יום, תוך שילוב עם עבודה.

דיון והכרעה:

בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בהתאם למבחן "ניסיון החיים" ומבחן "הקשר ההדוק" סבורני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד למכלול מעשיו של הנאשם. הדברים אמורים מתוך כך שמדובר באיומים שהושמעו ברצף כרונולוגי כלפי אותן מתלוננות כשהרקע למעשים דומה, וזאת כחלק מאותה מערכת יחסים עכורה והתנהלותו של הנאשם באותם ימים כשהוא תחת השפעת אלכוהול. כפי שצוין בעניין ג'אבר, ההגדרה לתכנית עבריינית אחת: **"רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן, כללו מעשים שונים, ביחס לקרבת שונים ובמקומות שונים, הכול כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת"**. ודוק, רף הענישה המקסימאלי הרלוונטי במקרה בו נקבע שמדובר באירוע אחד, יכול ויהיה מורכב מצירוף העונשים שניתן להטיל בגין כל אחד מן המעשים

בעבירת האיזמים פגע הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על בטחונה, כבודה, שלמות גופה של המתלוננת וכן בערכים של שלווה נפשה וחירות פעולתה. כך גם יש במעשיו לפגוע בערך של שלמות התא המשפחתי.

ברע"פ 8188/09 **שלומי דבורה נ' מ"י** (פורסם בנבו) (25.10.09) נקבע ע"י כב' השופט לוי כי עבירת האיזמים נמנית עם עבירות האלימות. ביחס לחומרתן של עבירות האלימות והאיזמים בכלל, ולאילו המבוצעות כנגד בת זוג בפרט, נקבע זה מכבר כי מתפקידו של ביהמ"ש להיאבק בהן בדרך של הטלת עונשים מרתיעים.

ראה בהקשר זה רע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 20.8.09):

" עבירות האלימות והאיזמים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח".

בעבירת האיזמים מדיניות הענישה משתרעת על פני מנעד רחב ונעה החל מענישה צופה פני עתיד עובר למספר חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ועד לשנת מאסר ויותר. על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם **לתוכן האיזמים, האם מדובר באיזמים קונקרטיים או ספונטניים, האם נלוו לאיזמים עבירות נוספות, מטרת האיזמים, נסיבות השמעתם, מיהות המאיים ומיהות המאויים**. בהקשר לכך ר' בין היתר רע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל**; ת"פ 27929-08-12 **מדינת ישראל נ' צבי לויט**; ת"פ 42579-11-12 **מדינת ישראל נ' אבן צבור**; וכן ת"פ 9816-01-13 **מדינת ישראל נ' גרישו גברילוב**.

בביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה וללא ביטוח. פגע הנאשם בערכים מוגנים של ביטחון הנוהגים בכביש והולכי הרגל. לא אחת חזרו בתי המשפט והדגישו את חשיבות המלחמה בקטל בדרכים על מנת להגן על חייהם של נהגים והולכי רגל בכבישי הארץ ועל זכויות כלל הציבור לנ ג דרכים בטוחות. נקבע כי על בית המשפט להעלות תרומתו למאבק בתאונות הדרכים, וזאת באמצעות השתת ענישה מחמירה על עברייני התעבורה.

על החומרה בה רואות הערכאות השונות את העבירה של נהיגה בזמן פסילה ר' בין היתר את דברי בית המשפט ברע"פ 1211/12 **א' ישראלי נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (15.02.2012):

"במקרה דנן, חשיבותה של ענישה מחמירה אינה מתמצית אך בהרתעת הרבים, אלא גם במניעת סיכון לבאי הדרך. לאחר שעיינתי בתסקיר שירות המבחן ובפסק הדין הקודמים, לא מצאתי כי יש לשנות מן העונש שהוטל. ציינתי בעבר, כי "עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רשיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת [...]. ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור" (רע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל (לא פורסם) - פסקה ז). ובמקום אחר נאמר:

'נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן

הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב.. "

במקום אחר, מכנה בית המשפט העליון את עברייני התנועה הסדרתיים "פצצות מתקתקות" של ממש שלא ניתן לדעת מתי הן תתפוצצנה:

"עבריו תעבורה סדרתי עלול להיות בגדר 'פצצה מתקתקת' לבאי הדרך, שאין לדעת אימתי תתפוצץ ומה מידת הנזק שיגרם כתוצאה מכך... נהיגה בזמן פסילה אינה סטירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים והולכי הרגל מסביב, שהרי אם מצא בית המשפט כי פלוני אסור שיחזיק הגה בידו וינהג ברכב, מעיד הדבר על מסוכנותו על הכביש" (רע"פ 2221/11 שאול הראל נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (24.03.2011)).

סקירת הפסיקה הנוהגת בעבירה של נהיגה בזמן פסילה מגלה כי העונשים המוטלים על הנאשמים נעים על פני קשת רחבה, החלה מעונשים צופי פני עתיד וכלה בעונשי מאסר לתקופות לא מבוטלות, שיכול שיגיעו אף ל-12 חודשים. עוד ניתן ללמוד כי בנסיבות קלות מתחם העונש ההולם מתחיל מעונשים צופי פני עתיד, ובנסיבות מחמירות יש ויתחיל מחצי שנה ואף למעלה מכך.

כך למשל, ברע"פ 8013/13 מסעוד נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (18.12.2013), אישר בית המשפט העליון את מתחם העונש הראוי אשר נקבע בבית משפט השלום, ואשר **נע בין 7 ל-20 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט העליון אישר גם את **עונש המאסר בפועל למשך 12 חודשים** אשר הוטל על הנאשם בעל עבר תעבורתי מכביד ואשר הורשע בעבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא ביטוח תקף, ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף יותר מ-12 חודשים. לא זו אף זו, אלא שנקבע כי עונש זה אינו חמור, והריהו כורח הנסיבות.

עוד ראו רע"פ 1973/13 חסן נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (24.03.2013), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה הורשע ונדון ל-**45 ימי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופסילה למשך 12 חודשים. כן ר' רע"פ 2666/12 עטאללה נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (23.04.2012), רע"פ 4477/11 נחמן נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (16.06.2011).

בעפ"ת (מחוזי באר שבע) 43966-08-13 ח'אלד זידאן נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (21.01.2014) קבע בית המשפט המחוזי, אשר דן בעניינו של נאשם בעל עבר תעבורתי מכביד אשר הורשע בעבירה של נהיגה בפסילה כי **מתחם העונש ההולם באשר לתקופת פסילת רישיון הנהיגה, נע בין שישה חודשים לחמש שנים**. ברע"פ 4477/11 נחמן נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (16.06.2011), אישר בית המשפט העליון עונש של 6 חודשי מאסר בפועל ופסילת **רישיון נהיגה למשך 61 חודשים**, אשר הוטל על הנאשם אשר הורשע בעבירות של נהיגה ללא רישיון בתוקף, בהיותו בלתי מורשה לנהיגה, נהיגה ללא פוליסת ביטוח ונהיגה ללא רישיון רכב.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים אינה מבוטלת ככל ועיקר. ככל שהדבר נוגע לעבירות האיומים יש ליתן הדעת כי הנאשם מפנה כלפי אמה של המתלוננת איום בוטה לפיו הוא מת לאנוס אותה והוא יאנוס אותה. המדובר באיום המושמע אגב היותו מצוי בבית המתלוננת כאשר ברקע הדברים עומדת תפיסת עולמו של הנאשם לפיה אם המתלוננת היא זו ש"בוחשת" מאחורי הקלעים וגורמת לקרע בינו לבין גרושתו. גם אם המדובר לכאורה באיום המנותק מהסיטואציה ניכרת היה השפעתו על המתלוננת אשר העידה עד כמה זה נתן עליה את אותותיו: "**...בהלם, בשוק, אני לא יודעת איך להגדיר את זה, נבהלתי, הושפלתי [...]** רצתי לבית, בכיתי..." ובהמשך: "**...הייתי מאוד נסערת מאוד מפחדת זה נורא, כל מה שאפשר לומר על זה...**"

בכך אינם מסתיימים אותם איומים ולמעשה איום זה מהווה תחילתם של מסכת איומים כתובים, אותם הפנה הנאשם למתלוננת במסרונים ברצף של מספר ימים. המדובר באיומים הכוללים כפי שפורט בהכרעת הדין רכיבים מיניים בוטים. המדובר באיומים הנוגעים גם למתלוננת אך גם לאביה ולאמה. המדובר באיומים הכוללים כתיבתם של אמירות קשות לפיהן הנאשם "אכזרי", הנאשם הוא "הבדואי מהדרום" וש-"**הנקמה של הבדואים הולכת בטווח של 70 שנה**". כן ציין כי "**הקרקפת של א' וא' בסיכון**" והוסיף וציין כי מדובר בבן אדם "**שאינו לו מה להפסיד**".

גם ביחס לכך העידה המתלוננת כי הנאשם הגדיש את הסאה ובסופם של דברים חשה כי עליה להגיש תלונה במשטרה נוכח התנהגותו זו. אכן, מדובר בנאשם שחוטא בשתיית אלכוהול והמתלוננות העידו על השפעת האלכוהול על התנהגותו. יחד עם זאת, דווקא התרת הרסנים אגב שתיית האלכוהול בשילוב השמעת האיומים, היא זו אשר מגדילה השפעתם על המתלוננות, והחשש שמא חלילה יממש מעשיו.

אשר לנסיבות העבירות של נהיגה בזמן פסילה יש ליתן הדעת למרחק אותו עשה הנאשם אגב נסיעתו בזמן פסילה מביתו ועד לשוב גילון. כך גם יש ליתן הדעת לעובדה כי הנאשם גם אם לא נהג בשכרות, אין מחלוקת כי שתה אלכוהול עובר לנסיעתו. יש בכלל האמור לעיל כדי לקבוע כי מתחם העונש בעניינו של הנאשם היה ראוי שיתחיל במסר בן מספר חודשים ולא כפי עתירת המאשימה למתחם עונש שתחילתו ענישה צופה פני עתיד. כיצד אם כן על בית המשפט לנהוג במצב דברים שכזה והאם על בית המשפט לקבוע מתחם שתחיתו ותקרתו גבוהים מאלה אליהם עתרה המאשימה. **בע"פ 5611/14 אבו עוואד נ' מדינת ישראל**, נדרש בית המשפט העליון לסוגייה זו ונקבע בדעת רוב כי:

"בית המשפט רשאי, ואולי אף חייב, להביע דעתו כשהוא סבור שהמתחם הנטען על-ידי המאשימה אינו הולם, אך מכאן ועד לקביעה אופרטיבית של מתחם מחמיר יותר הדרך ארוכה, ומהלך כזה שמור למקרי קיצון נדירים של עמדה תביעתית בלתי סבירה בעליל. במקרים כאלה אף יתכן שמון הראוי להעמיד את הנאשם מבעוד מועד על האפשרות שבית המשפט יחמיר עמו מעבר לעמדת המאשימה על מנת שיוכל לטעון לכך. בהקשר זה, מתקבל על הדעת כי בכלכלו את צעדיו, התחשב המערער בטווח הסיכונים הצפוי לו בהתבסס על עמדת המשיבה, ואף בכך יש לחזק את הקביעה כי סטייה לחומרה מעמדת התביעה ראוי שתישמר למקרים חריגים"

בעניינו, חרף קולתו של המתחם אינני סבור כי זה נכנס בגדרם של אותם "מקרה קיצון נדירים" בהם עמדת התביעה הינה בלתי סבירה בעליל באופן המצדיק קביעת מתחם מחמיר יותר על ידי בית המשפט. משכך, מתחם מקל של

המאשימה יהווה את המסד שאליו יצוק בית המשפט את הנתונים הצריכים לעניין כאמור בסעיף 40 יא לחוק העונשין.

מכל המקובץ לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין מאסר צופה פני עתיד ועד 15 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם תילקח בחשבון הודאתו החלקית והמאוחרת ביחס לעבירת האיומים כפי שזו מצאה ביטוי בדבריו לעונש. זה ציין כי חש בושה על אמירות אלו, אם כי סייג אך את אחריותו בכך שלדבריו "לא הייתי שפוי". עוד תילקחנה במשורה נסיבות חייו המורכבות של הנאשם בכללן הליך גירושין מורכב וקשה שבסופו מצא עצמו נאלץ לנסוע מאות קילומטרים בדרך קבע לצורך מפגש עם ילדיו.

מנגד ולחומרה יש לקחת בחשבון את עברו הפלילי והתעבורתי. ככל שהדבר נוגע לעברו הפלילי, הרי שלחובתו שתי הרשעות קודמות האחת עניינה החזקת ושימוש בסמים לצריכה עצמית. ביתר שאת יש לתת את הדעת להרשעתו בשנת 2014 במסגרת ת"פ 41048-06-14. עיון בכתב האישום מלמד כי אז כהיום אגב מפגש עם המתלוננת וילדיהם המשותפים זה איים עליה, קילל אותה ובהמשך אף ניפץ את שמשת חלון רכבה. בגין עבירה זו נגזר עליו עונש צופה פני עתיד שהינו בר הפעלה בענייננו.

מעבר לכך, מדובר בעבריין תעבורה רצידיביסט שלחובתו 20 הרשעות תעבורה קודמות, בכללן נהיגה באור אדום, אי ציות לתמרורים, נהיגה שרישיונות הרכב פקעו, מהירות ונהיגה שלא באמצעות דיבורית. זאת ועוד, הנאשם הורשע בשנת 2014 בעבירה של נהיגה בשכרות בגינה נפסל רישיונו ל- 10 חודשים והושת עליו מאסר צופה פני עתיד. בשנת 2016 במסגרת ת"פ 2611-02-16 הורשע הנאשם פעם נוספת בנהיגה בשכרות ובזו הפעם נגזרו עליו 5 חודשים מאסר בפועל, פסילה למשך 3 שנים לצד ענישה נלווית.

צא ולמד כי הרשעות קודמות באיומים או בנהיגה בזמן פסילה לרבות עונש מאסר, לא היה בהם כדי להרתיע את הנאשם לחטוא באותן עבירות ממש ובנסיבות דומות. במצב דברים זה יש לתת משקל נכבד לשיקולי הרתעת היחיד לצד שיקול נוסף לשיקולי מניעה והרתעת הרבים.

בתיק זה לא התבקש תסקיר ומשכך לא נפרסו מלוא הנתונים הצריכים לעניין בדגש על מידת הזדקקותו של הנאשם להליך טיפולי ומידת יכולתו להירתם מהליך שכזה. בין כך ובין כן ברי כי אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם. בין כך ובין כך יש לדבר על גורמי סיכון שנותרים ללא מענה, בדגש על התמכרותו של הנאשם לאלכוהול כפי שזו ניבטת ממעשיו באישום בגין התיק שבכותרת ומגיליון הרשעותיו הקודמות. הכחשתו של הנאשם את המעשים יש בה גם ללמד על סיכון מוגבר יותר להישנות התנהגות פורצת חוק בעתיד.

בעניין אחרון זה, הנאשם ניהל הוכחות וברי כי אין בכך כדי להחמיר עמו כפי האמור בלשון סעיף 40 י"א(6) לחוק העונשין. יחד עם זאת, זה אינו זכאי לאותה הנחה משמעותית לה זכאים כאלה שהודו, נטלו אחריות, ייתרו את העדת המתלוננת וחסכו זמן שיפוטי יקר.

אשר למאסרים המותנים, על דרך הכלל יש להפעילם במצטבר לכל עונש מאסר אחר. זוהי לשון סעיף 58 לחוק העונשין המחייב טעמים שירשמו על מנת לחפוף אותם. זוהי גם הפסיקה הנוהגת. לא מצאתי בעניינו של הנאשם שבפניי טעמים שיצדיקו חפיפתם של המאסרים המותנים.

סוף דבר, ומכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 8 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 16.1.17
- ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים מת"פ 2611-02-16 במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל, בנוסף מורה על הפעלת מאסר מותנה בן חודשיים מת"פ 41048-06-14 בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל. סך הכל יהיה על הנאשם לרצות 14 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 16.1.17
- ג. 12 חודשים פסילה בפועל מלהחזיק או מלהוציא רישיון נהיגה. פסילה זו תחול מיום שחרורו ממאסר ותהיה במצטבר לכל עונש פסילה אחרת.
- ד. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות של נהיגה בזמן פסילה או איומים.
- ה. 6 חודשים פסילה על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו של יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה.
- ו. 2,500 ₪ קנס או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.8.18.
- ז. 1,500 ₪ פיצוי לע"ת 1 ולע"ת 2 על פי פרטיהן בכתב האישום ובסך הכל 3,000 ₪ פיצוי שישולם עד ליום 1.8.18.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי. #3#<

ניתנה והודעה היום ד' אב תשע"ז, 27/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט